

ABSTRAKT

Předmětem diplomové práce je analýza právního institutu správy nemovité věci ve vykonávacím a exekučním řízení. Tento nový způsob výkonu rozhodnutí byl zaveden do českého právního řádu s účinností od 1.1. 2013 a ačkoli je tento právní institut účinný bezmála pět let, stále zůstává okrajovým a praxí málo využívaným exekuční prostředkem.

Diplomová práce je členěna do tří hlavních kapitol. První kapitola je věnována historickému vývoji právního institutu exekuční sekvestrace. Seznamuje čtenáře s materiálními důvody, pro které byl tento institut v římském právu vyvinut, a ukazuje, jakou transformací prošel feudálním a raně industriálním obdobím do současnosti. Pro lepší přehled není zapomínáno ani na společenskoekonomické podmínky jednotlivých období, které historické právní úpravy formovaly. Pozornost je věnována rovněž historickému institutu vnučené správy, který sloužil jako vzor současné právní úpravě. V druhé části práce je pozornost věnována podrobnější charakteristice správy nemovité věci ve vykonávacím řízení, přičemž největší pozornost je věnována nařízení výkonu rozhodnutí, jeho výkonu, době trvání i skončení. Poslední část práce si klade za cíl seznámit čtenáře s možnými výkladovými problémy, které se mohou při aplikaci tohoto institutu v praxi vyskytnout. V tomto ohledu je třeba zdůraznit práci s dobovou relevantní judikaturou, která nahrazovala autoru práce absenci judikatury novější.

V závěru práce autor identifikuje exekuční sekvestraci jako obtížně uchopitelný právní institut, který vyžaduje velice citlivé zasazení do právního řádu. Sebelepší teorie ovšem nepovede k četnějšímu využívání právního institutu, nebude-li náležitě reflektovat materiální prameny práva a jeho potřeby. V tomto ohledu autor porovnává historické sociálněekonomické podmínky se situací současnou.

Klíčová slova: správa nemovité věci, exekuční sekvestrace, výkon rozhodnutí, exekuce